

[Finansministeren.]

jo næsten alting; naar man lige undtager Brødet, kan man undvære det meste her i Verden. Men her naar man til Varer, som i den Grad er gaaet ind i det almindelige Forbrug, ikke mindst for Smaafolk, at de efter min Mening ganske har tabt Karakteren af Luksusvarer. Dette gælder i meget høj Grad Kaffen og Kaffesurrogaterne; de ærede Medlemmer foreslaar jo en meget betydelig Forhøjelse af Afgifterne paa disse Varer. Om Teen gælder det samme. Det er naturligvis logisk rigtigt, at de ærede Medlemmer har medtaget Teen. Havde de ikke gjort det, vilde Forbruget sikkert i alt for høj Grad gaa over paa Teen. Men om Teen gælder efter min Mening ganske det samme som om Kaffen; det er Afholdsdrikke, det er de Kvinders Drik, som er saa heldige ikke at sætte synderlig Pris paa spirituøse Drikke. Kaffen er navnlig de allerfattigstes daglige Drik. Naturligvis kan den nydes til Overmaal og blive skadelig, men i Regelen tør man vel sige, at det ikke er Tilfældet.

Hvad Sukkerbeskatningen angaar, vil jeg mene, at her taler endnu stærkere Grunde mod en Forhøjelse. Sukker kan, synes jeg, ikke under noget Synspunkt kaldes Luksus, det er et Næringsmiddel af stor Værdi, og det er ikke alene et Næringsmiddel, der nydes af alle under en eller anden Form, men tillige en Produktionsforholdenhed af høj Betydning. Ved at forhøje Sukkerbeskatningen vilde vi i høj Grad skade en Række forskellige Industrier og Virksomheder, der benytter Sukker som Raastof.

Tilbage bliver saa Tobaksvarer og Chokolade- og Sukkervarer. Ved de Luksusbeskatningslove, jeg har gennemført, har jeg altid, ved Siden af at søge at faa det nødvendige finansielle Udbytte, bestræbt mig for at iagttage, at man ikke kom op paa saadanne Højder, at det blev faretruende for de Erhverv, der beskæftiger sig med Frembringelsen af disse Varer, og ikke saa højt op, at man satte det finansielle Resultat i Fare og i alt for høj Grad udæskede til Omgaaelse af Loven paa forskellig Maade. Jeg tror, det maa siges, at i det hele og store er det lykkedes mig, og at det ogsaa er lykkedes at gennemføre Afgiften paa Chokolade og Sukkervarer — der den Gang var noget absolut nyt, som man ikke havde noget Sted — paa en saadan Maade, at dens Udbytte har været paa det nærmeste stabilt trods Nedgangstiderne. Saa vanskelige, som de finansielle Forhold den Gang var, og saa nødvendigt, som det var at til-

vejebringe de fornødne Midler, naar det kunde ske paa nogenlunde uskadelig Maade, for at opnaa Balance i Statens Husholdning, var jeg stærkt opfordret til at gaa saa langt, som jeg kunde uden at krænke noget af de to Hensyn, og jeg tror, som sagt, det er lykkedes ved Chokolade- og Sukkervareafgiften.

Jeg tror ogsaa, det lykkedes ved Tobaksafgiften. Det glædede mig at høre det ærede Medlem udtale, at han og hans Medforslagsstiller havde overvejet Muligheden af at benytte en anden Form, men var kommet til det Resultat, at den nuværende, Ordning af Tobaksbeskatningen i det hele var hensigtsmæssig. I og for sig har jeg ikke lignende principielle Betænkeligheder ved en Forhøjelse af Tobaksbeskatningen og Beskatningen af Chokolade og Sukkervarer som overfor de andre Artikler, der er nævnt, men jeg advarer mod at tro, at man uden videre kan forhøje saadanne Afgifter saa godt som ubegrænset og alligevel bevare dem ydedygtige og undgaa Omgaaelser, der er skadelige for Erhvervslivet. Jeg tror, man er kommet over den Grænse med Hensyn til den foreslaaede Afgift for Chokolade og Sukkervarer.

Hvad Tobakken angaar, staar vi her ved et Forbrug, hvor man ogsaa i høj Grad maa vogte sig for ikke at gaa saa højt, at man skyder over Maalet og ingen nævneværdig Merindtægt faar for Statskassen, men derimod gør en Del Fortræd paa anden Maade. Det viste sig ved den Afgiftsforhøjelse, der kom som en Følge af Valutaloven af December 1924, at man t. Eks. med Hensyn til Luksusøllet skød over Maalet, og jeg tror ogsaa, at det vil blive Tilfældet her. Med Hensyn til Tobaksafgiften er der en Vare, som jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen i og for sig mener kunde modtage en endogsaa ret klækkelig Forhøjelse, hvis det er fornødent — man skal jo aldrig paalægge Skatter, uden at en bestemt Nødvendighed tvinger dertil. Men om det var fornødent, kunde Cigaretafgiften nok taale nogen Forhøjelse, særlig under Hensyn til at det er en udpræget fabrikmæssig Produktion, der gør Omgaaelse af Loven mindre farlig, da Fabrikationen er baseret paa Storbedrift. Der beskæftiges ogsaa derved et forholdsvis lille Antal af Tobaksindustriens Arbejdere. Naar vi derimod kommer til Cigarer og Cigarillos, har vi dér det langt overvejende Antal af de Arbejdere, der overhovedet virker i Tobaksindustrien. Og Muligheden for Omgaaelse forøges dér meget væsentligt sammenlignet med Cigaretproduktionen. Der